

Arrest

nr. 128 191 van 21 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat P. ROELS verschijnt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u een soenitische moslim van Arabische origine afkomstig uit Beirut. In november 2012 waren uw broers, I.(...) en M.(...), betrokken bij een ruzie die was ontstaan tijdens een voetbalmatch tussen jongeren van uw wijk, Khalda, en jongeren uit een andere wijk. Twee van de jongeren van de andere wijk, W.(...) M.(...) O.(...) en G.(...) M.(...) O.(...) bleken de zonen te zijn van een verantwoordelijke, M.(...) O.(...) van de 'Saraya Muqawama', een gewapende militia van Hezbollah. Op 1 december 2012, een tweetal weken na de voetbalmatch werd uw broer M.(...) aangevallen door M.(...) O.(...), zijn twee zonen en zeven andere personen. Deze aanval werd geregistreerd door de beveiligingscamera's van de nabijgelegen moskee. De mensen van de moskee overhandigden jullie een cd met de beelden van de aanval. Uw broer

Mohamed diende een klacht in bij de politie en een zaak werd opgestart tegen de belagers van uw broer. Bemiddelaars probeerden jullie te overtuigen om de zaak te laten vallen en de beelden niet te tonen aan andere mensen. Circa november 2013 waarschuwden ze jullie dat er problemen zouden volgen gezien de macht van jullie belagers. Jullie weigerden en wilden het gerecht zijn werk laten doen. Op 28 januari 2014 vertrok u samen met uw broer I.(...) naar uw werk. Op de autosnelweg werden jullie ingehaald door een groene Mercedes. De achterdeur van de auto werd geopend en jullie werden beschoten door M.(...) O.(...) en zijn zoon W.(...). Uw broer I.(...) overleefde de beschieting niet en u werd gewond naar het ziekenhuis gebracht. In het ziekenhuis nam de politie uw verklaring af, een proces-verbaal werd opgesteld. Op 20 juni 2014 verliet u Libanon. U reisde met het vliegtuig via Casablanca en Monrovia naar Brussel waar u op 23 juni 2014 aankwam. Uw bestemming was Duitsland maar de smokkelaar liet u achter in Brussel en nam uw documenten mee. U vroeg asiel aan bij de luchtvaartpolitie. U verklaarde dat u de Syrische nationaliteit bezat, dat u M.(...) W.(...) heette en dat u op 15 december 1977 geboren was in Damascus. U werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole. Daar wijzigde u uw verklaringen gaf u uw ware identiteit op.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een uittreksel uit het burgerregister betreffende uw broer I.(...), een document van de algemene gezondheidsdienst voor de overdracht van het lichaam van uw broer I.(...), uw identiteitskaart, een document van de politie betreffende de overdracht van het lichaam van uw broer I.(...), een autopsieverslag betreffende uw broer I.(...), een uittreksel van uw famileregister, een artikel betreffende het incident op 28 januari 2014 en een medisch verslag over uw verwondingen, een medisch attest van uw centrumarts en een cd.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat u in Libanon een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie door leden van Hezbollah dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u en uw broers gevisieerd werden omwille van de rechtszaak die werd opgestart naar aanleiding van de klacht die Mohamed had ingediend nadat hij werd aangevallen op 1 december 2012 en dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd.

Allereerst moet worden vastgesteld dat u over de oorspronkelijke oorzaak van het probleem, de ruzie die ontstond tijdens een voetbalmatch, zo goed als niets kunt vertellen. U weet niet tussen wie de voetbalmatch werd gespeeld. U komt niet verder dan te stellen dat de andere ploeg van een andere wijk was, maar van welke wijk kan u niet zeggen. Gevraagd wat er dan gebeurde, geeft u aan dit niet te weten. Wat de aanleiding van de ruzie was, weet u evenmin. Gevraagd wie er allemaal betrokken was bij de ruzie, kunt u alleen aangeven dat er jongens van de wijk waren, onder andere uw broers M.(...) en I.(...) en W.(...) en G.(...) bij de anderen. Uw laconieke houding over de oorzaak van de problemen die u ertoe zouden hebben gedwongen uw land te ontvluchten, waardoor een broer zou zijn vermoord en volgens u ook uw familie, waaronder zelfs uw kinderen, in het gevaar brachten, valt moeilijk te begrijpen. Dat u niet aanwezig was bij deze voetbalmatch is geen afdoende verklaring voor deze onwetendheid gezien de door u voorgehouden gevolgen van dit incident (CGVS, p. 6). Dat u zich hierover niet informeerde, iets wat u makkelijk kon doen door u simpelweg bij uw broers te bevragen, ondergraaft de ernst en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Men kan minstens verwachten dat u zich hieromtrent zou informeren om op die manier een zo correct mogelijke inschatting te maken van de problemen waaronder u en uw familie zouden gebukt gaan.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen van deze voorgehouden rechtszaak, deze voorgehouden klacht of arrestatiebevel naar aanleiding van de aanval op uw broer. U stelt dat het onmogelijk is om zulke documenten te bekomen. Dit is echter zeer onwaarschijnlijk, zeker gezien het feit dat deze zaak al lang aansleept en uw broer bovendien juridisch wordt bijgestaan door een advocaat zodat mag worden aangenomen dat u op zijn minst kunt aantonen dat er een rechtszaak aan de gang is (CGVS, p. 8, 9, 10). U verklaart eveneens dat uw verklaringen door de politie werden afgenomen na het schietincident van 28 januari 2014 en dat er een proces-verbaal werd opgesteld. Ook hiervan kunt u evenwel geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 11).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u zelf, persoonlijk, buiten verwantschap met Mohamed, niets te maken hebt met de door u geschetste toestand. U was niet aanwezig bij de voetbalmatch, u heeft geen klacht ingediend tegen leden van Hezbollah en u bent nooit naar de politie of naar de rechtbank geweest (CGVS, p. 5, 6, 8, 9). Het is dan ook onduidelijk waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden.

U stelt dat u gevisieerd werd omdat u de broer van Mohamed was en dat het probleem van uw broer dan ook uw probleem was (CGVS, p. 13). Dient evenwel te worden vastgesteld dat uw broer Mohamed, de hoofdrolspeler in heel deze voorgehouden zaak, tot op heden nog steeds op dezelfde plaats in Khaldia verblijft. Bovendien moet er worden vastgesteld dat uw broer na het voorgehouden incident van

1 december 2012 niets heeft meegemaakt dat er op wijst dat hij om welke reden dan ook, door wie dan ook geïdencificeerd zou worden (CGVS, p. 3, 9). Behalve Mohamed zouden ook uw broer Mahmoud en uw ouders nog steeds op hetzelfde adres in Beirut wonen. Ook wat hen betreft heeft u geen aanwijzingen dat zij geïdencificeerd worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

In dit verband moet er eveneens worden opgemerkt dat u zelf tot de voorgehouden beschieting van 28 januari 2014 niets heeft meegemaakt wat er op zou kunnen wijzen dat u geïdencificeerd werd door leden van Hezbollah, de machtigste gewapende groepering in Libanon. Met betrekking van de voorgehouden beschieting moet bovendien worden opgemerkt dat u hiermee onvoldoende kan overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Het internetartikel en de kopieën van de medische attesten zouden hoogstens een aanwijzing kunnen betekenen dat u en uw broer het slachtoffer zijn geworden van een schietincident. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de redenen waarom u en uw broer mogelijk beschoten werden of de precieze omstandigheden waarin u beschoten werd. Noch doen ze uitspraak over de daders van deze beschieting of tonen ze aan dat u persoonlijk het doelwit was. Het internetartikel spreekt volgens de vertaling enkel van een beschieting door onbekenden omwille van een afrekening. Deze documenten kunnen dan ook niet beschouwd worden als afdoende bewijs dat u persoonlijk geïdencificeerd zou worden door leden van Hezbollah omwille van de rechtszaak die uw broer tegen hen zou hebben aangespannen omwille van het voorgehouden incident van 1 december 2012. Hierbij moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u geen enkel document kan voorleggen van het onderzoek naar dit schietincident en waarin dus ook de (vermoedelijke) omstandigheden van het incident worden aangegeven. Nochtans verklaart u dat de binnenlandse veiligheidsdienst ter plekke kwam. U verklaart eveneens dat uw verklaringen door de politie werden afgenomen na het schietincident van 28 januari 2014 en dat er een proces-verbaal werd opgesteld. Dat u dergelijke documenten niet voorlegt is des te meer opmerkelijk daar u wel een kopie van het autopsierapport van uw broer kan voorleggen -waarin de precieze omstandigheden uiteraard niet kunnen worden vastgesteld- en een brief van een kapitein van de veiligheidsdiensten aan de ziekenhuisadministratie dat het lijk van uw broer mocht worden vrijgegeven. Er kan dus worden verwacht dat u ook andere stukken van het onderzoek, zoals uw proces-verbaal, kan voorleggen. (CGVS, p. 11). Dit alles doet twijfels rijzen over de ware toedracht van de feiten.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u na deze voorgehouden beschieting nog maandenlang op dezelfde plek in Khalda blijft wonen (CGVS, p. 4, 8, 10), dit klaarblijkelijk zonder enig probleem. Meer zelfs, het feit dat u gewoon thuis blijft wonen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees dat u door leden van de gewapende milizie van Hezbollah wordt geïdencificeerd. Dat er vervolgens sinds de beschieting in januari 2014 niets meer is gebeurd, terwijl u en uw andere familieleden gewoon thuis bleven wonen, getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging, temeer daar u te maken had met leden van Hezbollah, een groepering die in Libanon een staat binnen de staat vormt en die over meer macht beschikt dan de reguliere Libanese veiligheidsdiensten.

Ook de vaststelling dat u Libanon op legale wijze heeft verlaten, doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees tegenover Hezbollah (CGVS, p. 4, 14). Door legaal het land te verlaten via de luchthaven, diende u zich immers aan te melden bij de autoriteiten voor de grenscontrole. Door ervoor te kiezen dit te doen, stelde u zich bloot aan het risico dat Hezbollah zou ontdekken dat u het land probeerde te ontvluchten. Hezbollah is immers een belangrijke speler binnen de Libanese autoriteiten en het is bekend dat de groepering de internationale luchthaven controleert.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw algehele geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd door volgende vaststellingen.

Zo moet er worden vastgesteld dat u aanvankelijk een vals identiteit, nationaliteit en geboortedatum opgaf aan de Belgische autoriteiten. Van iemand die daadwerkelijk nood zou hebben internationale bescherming mag worden verwacht dat hij onmiddellijk en altijd de waarheid vertelt, zeker wat betreft zijn identiteit en afkomst. Uw verklaring dat u een valse identiteit en nationaliteit opgaf omdat u vreesde teruggestuurd te worden naar Libanon en dat u eigenlijk asiel wilde aanvragen in Duitsland is niet afdoende en is integendeel een verzwarende omstandigheid. U wilde immers asiel aanvragen en u had uw asiëldossier reeds voorbereid door documenten aan uw familieleden in Duitsland te overhandigen. De vaststelling dat u dan bij de eerste mogelijkheid die u krijgt om internationale bescherming aan te vragen een valse identiteit en nationaliteit opgeeft, ondermijnt in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asiërelaas (CGVS, p. 2, 14, 15).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u uiteindelijk aan de Belgische asielinstanties verklaarde dat u op 18 april 1977 geboren bent. Op de identiteitskaart die u voorlegt na uw gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) staat echter aangegeven dat u op 28 april 1977 geboren bent. Tijdens uw gehoor door het CGVS wordt u vervolgens

geconfronteerd met wat klaarblijkelijk een scan van uw paspoort is en uw elektronisch vliegticket. U beweert evenwel van niets te weten en u weet niet wat u met dit paspoort gedaan heeft. Vervolgens wordt u geconfronteerd met de vaststelling dat u klaarblijkelijk een vlucht van Brussel naar Beirut geboekt had. Ook hiervan beweert u evenwel niets te weten (CGVS, p. 15). Dit is niet ernstig.

Bovenstaande vaststellingen kunnen enkel leiden tot de conclusie dat u de Belgische asielinstanties bewust tracht(te) te misleiden en houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielaanvraag.

De documenten die u voorlegt bevatten vervolgens eveneens onvoldoende elementen om te kunnen besluiten dat u in Libanon een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging door leden van Hezbollah dient te koesteren. Zoals eerder werden gesteld stemmen de gegevens op uw identiteitskaart en uw paspoort niet overeen. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat de geboortedatum op uw identiteitskaart evenmin overeenstemt met de geboortedatum die staat aangegeven op het uittreksel van het famileregister. Ook de beelden op de cd die u voorlegt kunnen niet leiden tot deze conclusie. De beelden tonen dat een man op 1 december 2012 wordt afgeranseld en vermoedelijk beschoten door gewapende mensen in burgerkledij. Zoals u zelf ook aangeeft kan er evenwel niet worden uitgemaakt of het hier daadwerkelijk uw broer betreft die wordt aangevallen door leden van Hezbollah (CGVS, p. 9, 12). Laat staan om welke reden dit zou gebeuren.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er niet besloten worden dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing – schending van het materieel motiveringsbeginsel.”

Hij gaat daarbij in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, betwist deze en voert aan dat hij wel afdoende gegevens aanbracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en herhaalt daarbij in essentie zijn vluchtmotieven. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1, van het EVRM en verwijst daarbij opnieuw naar de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, waarbij hij onder meer stelt dat “*het Commissariaat-generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust te stellen dat de verschaft informatie als te mager en weinig aannemelijk overkomt*”, hij stelt daarbij de objectiviteit van de bestreden beslissing in vraag.

Verzoeker voert tenslotte een vijfde (door hem eerste genoemd) middel aan ten aanzien van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst daarbij naar de gevaarlijke situatie in Beiroet en vraagt dat hem daarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Meer bepaald is de Raad van oordeel dat de eerste vier middelen, samengenomen, de vraag betreffen of de weigering van de vluchtelingenstatus afdoende steun vindt in gegevens van de zaak en de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De

verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 22 juli 2014 oordeelde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er onvoldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging door leden van Hezbollah. Deze beoordeling steunt op de volgende overwegingen:

- (i) verzoeker verklaart dat hij en zijn broers geïdoleerd werden omwille van de rechtszaak die werd opgestart naar aanleiding van de klacht die zijn broer Mohamed indiende nadat hij was aangevallen op 1 december 2012 en dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd. Over de oorspronkelijke oorzaak van het probleem, een ruzie tijdens een voetbalmatch, kan verzoeker niets vertellen. Hij weet niet tussen wie de voetbalmatch werd gespeeld en komt niet verder dan dat de andere ploeg van een andere wijk was, zonder te weten van welke wijk. Hij weet niet wat de aanleiding van de ruzie was, over wie betrokken was bij de ruzie, kan hij alleen aangeven dat er jongens van de wijk waren, onder andere zijn broers Mohamed en Ibrahim en Walid en Ghalid bij de anderen. Dat hij niet aanwezig was bij de voetbalmatch is geen verklaring gelet op de voorgehouden gevolgen van dit incident. Dat verzoeker zich hierover niet informeerde, wat hij gemakkelijk kon doen bij zijn broers, ondergraaft de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. Men kan verwachten dat hij zich hieromtrent zou informeren om op die manier een zo correct mogelijke inschatting te maken van de problemen waaronder verzoeker en zijn familie gebukt gaan;
- (ii) verzoeker legt geen enkel begin van bewijs voor van de beweerde rechtszaak, de klacht of het arrestatiebevel naar aanleiding van de aanval op zijn broer. Hij stelt dat het onmogelijk is om zulke documenten te bekomen. Dit is onwaarschijnlijk, gelet op het feit dat de zaak al lang aansleept en zijn broer juridisch wordt bijgestaan door een advocaat zodat mag worden aangenomen dat verzoeker op zijn minst kan aantonen dat er een rechtszaak aan de gang is. Ook van het proces-verbaal van het verhoor door de politie na het schietincident van 28 januari 2014 kan verzoeker geen begin van bewijs voorleggen;
- (iii) verder heeft verzoeker persoonlijk, buiten de verwantschap met Mohamed, niets te maken met de gebeurtenissen. Hij was niet aanwezig bij de voetbalmatch, heeft geen klacht ingediend tegen leden van Hezbollah en is nooit naar de politie of naar de rechtbank geweest. Het is onduidelijk waarom hij persoonlijk geïdoleerd zou worden;
- (iv) verzoeker stelt dat hij geïdoleerd werd omdat hij de broer van Mohamed was en dat het probleem van zijn broer dan ook zijn probleem was. Zijn broer Mohamed, de hoofdrolspeler in heel deze voorgehouden zaak, verblijft tot op heden nog steeds op dezelfde plaats in Khaldia. Bovendien heeft zijn broer na het voorgehouden incident van 1 december 2012 niets meer meegemaakt dat er op wijst dat hij om welke reden dan ook, door wie dan ook geïdoleerd zou worden. Behalve Mohamed zouden ook zijn broer Mahmoud en zijn ouders nog steeds op hetzelfde adres in Beirut wonen. Ook wat hen betreft heeft verzoeker geen aanwijzingen dat zij geïdoleerd worden;
- (v) tot aan de voorgehouden beschieting van 28 januari 2014 heeft verzoeker niets meegemaakt dat er op kan wijzen dat hij geïdoleerd werd door leden van Hezbollah, de machtigste gewapende groepering in Libanon. Met betrekking tot de voorgehouden beschieting kan verzoeker onvoldoende overtuigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Het internetartikel en de kopieën van de medische attesten bevatten hoogstens een aanwijzing dat hij en zijn broer het slachtoffer waren van een schietincident. Geen van deze documenten doet uitspraak over de redenen waarom hij en zijn broer mogelijk beschoten werden of de precieze omstandigheden waarin hij beschoten werd. Noch doen ze uitspraak over de daders van deze beschieting of tonen ze aan dat hij persoonlijk het doelwit was. Het internetartikel spreekt volgens de vertaling enkel van een beschieting door onbekenden omwille van een afrekening. Deze documenten kunnen dan ook niet beschouwd worden als afdoende bewijs dat hij persoonlijk geïdoleerd zou worden door leden van Hezbollah omwille

van de rechtszaak die zijn broer heeft ingeleid omwille van het incident van 1 december 2012. Daarbij is het weinig geloofwaardig dat hij geen enkel document kan voorleggen van het onderzoek naar dit schietincident en waarin dus ook de (vermoedelijke) omstandigheden van het incident worden aangegeven. Nochtans verklaart hij dat de binnenlandse veiligheidsdienst ter plekke kwam. Hij verklaart eveneens dat zijn verklaringen door de politie werden afgenomen na het schietincident van 28 januari 2014 en dat er een proces-verbaal werd opgesteld. Dat hij dergelijke documenten niet voorlegt is des te meer opmerkelijk daar hij wel een kopie van het autopsierapport van zijn broer kan voorleggen -waarin de precieze omstandigheden uiteraard niet kunnen worden vastgesteld- en een brief van een kapitein van de veiligheidsdiensten aan de ziekenhuisadministratie dat het lijk van zijn broer mocht worden vrijgegeven. Er kan dus worden verwacht dat hij ook andere stukken van het onderzoek, zoals het proces-verbaal, kan voorleggen;

- (vi) na de voorgehouden beschieting bleef verzoeker nog maandenlang op dezelfde plek in Khaldia wonen, klaarblijkelijk zonder probleem. Het feit dat hij gewoon thuis bleef wonen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees dat hij door leden van de gewapende militia van Hezbollah wordt gevisieerd. Dat er vervolgens sinds de beschieting in januari 2014 niets meer is gebeurd, terwijl hij en zijn andere familieleden gewoon thuis bleven wonen, getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging, temeer daar hij te maken had met leden van Hezbollah, een groepering die in Libanon een staat binnen de staat vormt en die over meer macht beschikt dan de reguliere Libanese veiligheidsdiensten;
- (vii) de vaststelling dat hij Libanon op legale wijze heeft verlaten, doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangevoerde vrees tegenover Hezbollah. Door legaal het land te verlaten via de luchthaven, diende hij zich immers aan te melden bij de autoriteiten voor de grenscontrole. Door ervoor te kiezen dit te doen, stelde hij zich bloot aan het risico dat Hezbollah zou ontdekken dat hij het land probeerde te ontvluchten. Hezbollah is immers een belangrijke speler binnen de Libanese autoriteiten en het is bekend dat de groepering de internationale luchthaven controleert;
- (viii) verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat hij aanvankelijk een valse identiteit, nationaliteit en geboortedatum opgaf. Van iemand die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij onmiddellijk de waarheid verteld, zeker wat betreft zijn identiteit en afkomst. De verklaring dat hij een valse identiteit en nationaliteit opgaf omdat hij vreesde teruggestuurd te worden naar Libanon en dat hij eigenlijk asiel wilde aanvragen in Duitsland is niet afdoende en is integendeel een verzwarende omstandigheid. Hij wilde immers asiel aanvragen en had zijn asioldossier reeds voorbereid door documenten aan zijn familieleden in Duitsland te overhandigen. De vaststelling dat hij bij de eerste mogelijkheid die hij krijgt om internationale bescherming aan te vragen een valse identiteit en nationaliteit opgeeft, ondermijnt in ernstige mate de algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag;
- (ix) verzoeker verklaarde uiteindelijk dat hij op 18 april 1977 geboren is. Op de identiteitskaart die hij voorlegt staat echter aangegeven dat hij op 28 april 1977 geboren is. Tijdens het gehoor door het CGVS werd hij geconfronteerd met wat klaarblijkelijk een scan van zijn paspoort is en zijn elektronisch vliegticket. Hij beweert evenwel van niets te weten en weet niet wat hij met dit paspoort gedaan heeft. Geconfronteerd met de vaststelling dat hij klaarblijkelijk een vlucht van Brussel naar Beirut geboekt had, beweert hij van niets te weten. Deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust tracht(te) te misleiden en houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielaanvraag;
- (x) de documenten die verzoeker voorlegt, bevatten onvoldoende elementen om te kunnen besluiten dat hij in Libanon een gegronde vrees voor vervolging door leden van Hezbollah dient te koesteren. De gegevens op zijn identiteitskaart en zijn paspoort komen niet overeen. De geboortedatum op zijn identiteitskaart stemt niet overeen met de geboortedatum op het uittreksel van het famileregister. Ook de beelden op de cd die hij voorlegt, tonen dat een man op 1 december 2012 wordt afgeranseld en vermoedelijk beschoten door gewapende mensen in burgerkledij. Zoals verzoeker zelf aangeeft, kan er evenwel niet worden uitgemaakt of het hier daadwerkelijk zijn broer betreft die wordt aangevallen door leden van Hezbollah, noch om welke reden dit zou gebeuren;

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij een uittreksel voorlegt uit het bevolkingsregister dat de identiteit van zijn broer Ibrahim aantoonde. Deze was nog kort voor de aanslag gezond. Hij legt een autopsieverlag van zijn broer Ibrahim neer alsook een artikel met betrekking tot het incident van 28 januari 2014. Tenslotte legt hij nog medische attesten neer en een cd waaruit blijkt dat hij gewond werd bij de aanval van 28 januari 2014. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk concrete elementen heeft

aangebracht die wijzen op een vervolging door *Saraya Muqawama*, de gewapende militie van Hezbollah.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet abnormaal is dat hij anderhalf jaar na de voetbalmatch tussen jongens van zijn wijk Khalda, niet meer weet van welke wijk de tegenstanders waren, waarbij hij zelf niet aanwezig was, alsook dat dit slechts een eerste oorzaak vormde voor zijn problemen, terwijl de echte aanleiding voor zijn vlucht de aanval op 1 december 2012 op verzoekers broer was, stelt de Raad vast dat het hier slechts gaat om een eerste motief in de bestreden beslissing. Hoewel op zichzelf niet determinerend, is de vaststelling dat verzoeker over de oorspronkelijke oorzaak van zijn –zeer ernstige- problemen, geen enkele bijkomende informatie heeft, wel degelijk pertinent bij de beoordeling van het asielaanvraag. Uit het gehoorverslag (p. 5-6) blijkt inderdaad dat de grondoorzaak van verzoekers problemen teruggaat op een uit de hand gelopen discussie tijdens een plaatselijke voetbalmatch waar zijn broers bij betrokken waren. Het feit dat verzoeker niet kan duiden wie hierbij betrokken was, noch wat de precieze oorzaak van deze *gewone discussie* (gehoorverslag p. 6) was, is, gelet op de gevolgen van de beweerde discussie, een element waar in alle redelijkheid rekening mee moet worden gehouden, temeer nu verzoeker ruim de gelegenheid had zich te informeren over de gang van zaken bij zijn broers. Gelet op de impact van deze gebeurtenissen kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hierover in zijn familie niet gesproken werd, temeer nu verzoeker verklaarde dat heel de familie in dezelfde straat woonde. (gehoorverslag, p. 3)

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij gewond raakte aan zijn linkerarm, waaruit vier kogels werden verwijderd. In verband met zijn overleden broer kan hij op dit ogenblik geen bewijzen voorleggen omwille van het geheim van het onderzoek. Daarbij gaat hij evenwel voorbij aan het motief dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de beweerde rechtszaak, klacht of het arrestatiebevel naar aanleiding van de aanval op zijn broer. Verzoeker verklaarde evenwel dat de zaak al lang aansleept, zijn broer een advocaat heeft, zodat hij op zijn minst zou moeten kunnen aantonen dat er een rechtszaak hangende is. Hij kon evenmin het proces-verbaal van verhoor door de politie na het schietincident van 28 januari 2014 voorleggen.

Verzoeker voert aan dat het feit dat zijn broer overleden is juist tot gevolg heeft dat hij de hoofdrolspeler wordt en geïsoleerd wordt. Het is geenszins zo dat verzoeker zelf niet meer zou geïsoleerd worden. Hij verwijst ook naar het persartikel dat spreekt van een afrekening tussen onbekenden. Ook stelt hij dat het feit dat hij nog maanden in zijn wijk bleef wonen, kan liggen aan het feit dat het schietincident onderzocht wordt door de autoriteiten en zijn belagers zich verborgen. Hij meent ook dat het feit dat hij zijn land legaal heeft verlaten geen afbreuk doet aan zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker aanvoert dat hij persoonlijk geïsoleerd wordt, beperkt hij zich in feite tot het louter tegenspreken van de bestreden beslissing en het opperen van mogelijkheden. Uit verzoekers verklaringen blijken geen redenen die erop wijzen waarom verzoeker persoonlijk geïsoleerd zou worden door leden van Hezbollah; hij was niet aanwezig bij de voetbalmatch, diende geen klacht in en is nooit naar de politie of rechtbank geweest. Verzoeker beperkt zich te dezen tot het louter verwijzen naar het feit dat hij de broer is van Mohamed, zonder dat er buiten deze verwantschap nog een andere reden is waarom verzoeker de leden van Hezbollah moet vrezen. Bovendien bleek dat zijn broer Mohamed, de hoofdrolspeler in de zaak, na het incident van 1 december 2012 niets meer meegemaakt heeft waaruit kan blijken dat hij geïsoleerd wordt. Naast Mohamed wonen ook zijn broer Mahmoud en zijn ouders nog steeds op hetzelfde adres. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij geïsoleerd zouden worden.

Met betrekking tot het schietincident van 28 januari 2014, voert verzoeker aan dat dit feit op zich de gegrondheid van zijn vrees aantoont. Evenwel is de Raad van oordeel dat de neergelegde internetartikelen en de medische attesten inderdaad hooguit een aanwijzing zijn van het feit dat hij en zijn broer het slachtoffer werden van een schietincident. De vertaling die verzoeker neerlegt van het internetartikel gewaagt van een beschieting door onbekenden omwille van een afrekening. Uit deze stukken kan op zich aldus niet worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk wordt geïsoleerd door leden van Hezbollah. Dit element moet dan ook te samen worden beoordeeld met alle elementen van het dossier. Verder bleek dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen van het onderzoek naar het schietincident waaruit de omstandigheden van het schietincident op een meer duidelijke manier kunnen blijken. Verzoekers verklaring dat het niet mogelijk is omwille van het geheim karakter van het nog lopende onderzoek kan niet worden aanvaard, te meer nu verzoeker er klaarblijkelijk wel in slaagt om een kopie van het autopsierapport van broer voor te leggen, alsook een brief van een kapitein van de veiligheidsdiensten “dat het lijk van zijn broer mag worden vrijgegeven”. Het wordt dan ook terecht als merkwaardig bestempeld dat verzoeker geen enkel stuk van het onderzoek kan voorleggen, zoals een proces-verbaal van zijn verhoor.

Ook het feit dat verzoeker zelf nog maandenlang op dezelfde plek in Khalda bleef wonen, en dit zonder enig probleem, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. Met de bewering dat de ouders omwille van het lopende onderzoek zich een laag profiel aanmaten, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering en het opperen van hypothesen, zonder dat hij daarmee de gegrondheid van de vrees ook maar enigszins aantoon. Bovendien valt deze bewering niet te rijmen met de vaststelling, op basis van de stukken van het dossier, dat Hezbollah in Libanon een staat binnen de staat vormt die over meer macht beschikt dan de reguliere veiligheidsdiensten. (zie map landeninfo, *COI Focus, Libanon, de actuele veiligheidssituatie in Libanon*, administratief dossier, stuk 8)

Ook waar verzoeker nog oppert dat het feit dat hij Libanon op legale wijze heeft verlaten via de luchthaven geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn asielaanvraag, kan niet worden aanvaard. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat Hezbollah veel macht heeft binnen de Libanese autoriteiten en dat de groepering de internationale luchthaven controleert. (zie map landeninfo, *It's a jungle out there. The kidnapping of two Turkish pilots is raising old fears about airport security en Hezbollah says UN chief not welcome in Lebanon*, administratief dossier, stuk 8). Door dit te doen stelde verzoeker zich bloot aan het risico dat Hezbollah hem zou ontdekken. Deze vaststelling doet dan ook ernstig twijfelen aan de bewering dat hij de leden van Hezbollah vreest.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Op een kandidaat-vluchteling, die de bescherming van een staat inroept, rust een medewerkingsplicht; hij dient daartoe oprechte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Hij dient daarbij de asielinstanties zo volledig en correct mogelijk in te lichten van de gegevens van zijn zaak. De Raad is dan ook van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk een valse identiteit, nationaliteit en geboortedatum opgaf, afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Het feit dat hij vreesde teruggestuurd te worden naar Libanon vormt geen verantwoording voor het afleggen van valse of onoprechte verklaringen.

Bovendien betwist verzoeker evenmin dat hij verklaarde geboren te zijn op 18 april 1977, terwijl uit de Libanese identiteitskaart die hij voorlegde (map documenten, administratief dossier, stuk 7) dan weer blijkt dat hij geboren is op 28 april 1977. Ook werd verzoeker tijdens het gehoor geconfronteerd met enerzijds een scan van zijn paspoort (die dan weer 18 april 1977 vermeldt als geboortedatum) en een elektronisch vliegticket (map landeninformatie, administratief dossier stuk 8), waaruit blijkt dat hij een vlucht van Brussel naar Beiroet boekte. Verzoeker kon tijdens het gehoor geen enkele toelichting verschaffen omtrent deze beide documenten.

Deze elementen samengenomen, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegevens aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, zonder evenwel zijn relaas aannemelijk te maken. Zoals hoger reeds gesteld, ligt de bewijslast bij een asielaanvraag in beginsel bij de asielaanvraagster zelf. De Raad is van oordeel dat, op basis van het geheel van elementen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond.

Het tweede en derde middel bevatten, behalve een herhaling van het asielaanvraag, geen concrete elementen waaruit een schending van de aangevoerde rechtsnormen kan blijken. Deze middelen zijn eveneens ongegrond.

Met betrekking tot het vierde middel geeft ook hier verzoeker aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, maar toont hij evenmin concreet aan waarom de bestreden beslissing wat hem betreft kennelijk onredelijk zou zijn. Het feit dat hij het niet eens is met de Commissaris-generaal heeft op zich niet tot gevolg dat de bestreden beslissing onredelijk is. Het vierde middel is eveneens ongegrond.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat de elementen die hij aanvoert met betrekking tot de vluchtelingenstatus, niet aannemelijk worden geacht, kunnen deze elementen evenmin aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b, van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade door willekeurig geweld ten gevolge van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot Beiroet het volgende besloten:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en

is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker beperkt zich in zijn vijfde (eerste) middel tot de bewering dat de plaatselijke situatie in Beiroet nog steeds onveilig is, maar brengt daarbij geen gegevens aan waaruit blijkt dat de analyse van de veiligheidssituatie gesteund op het verslag “COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014” onjuist of onvolledig zou zijn. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier en is gesteund op een extensieve lijst aan bronnen, zoals, onder meer, Human Rights Watch en UNHCR. Hoewel er in Beiroet sprake is van doelgerichte politieke moorden en bomaanslagen in de zuidelijke sjiiitische buitenwijk *Dahiya*, blijkt niet dat er in Beiroet actueel voor burgers een situatie heerst van willekeurig geweld omwille van een gewapend binnenlands of internationaal conflict.

De Raad is te dezen van oordeel dat er in hoofde van verzoeker geen elementen aanwezig zijn die wijzen op een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus 2014 door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. A. DE LUYCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

C. VERHAERT